

4 000 KM

SÁM NA BICYKLI NAPRIEČ AUSTRÁLIOU

4 000 KM

SÁM NA BICYKLI NAPRIEČ AUSTRÁLIOU

MÁM RÁD ĽUDÍ, PRETO SOM RÁD SÁM.

PETER BOŽIK

4 000 km sám na bicykli naprieč Austráliou
Peter Božik

© Peter Božik, 2023
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Jazyková úprava: Zuzana Kasáková
Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich
Ilustrácia vnútri knihy: akad. maliar Viliam Široký

ISBN 978-80-570-5045-2
ISBN (EPUB) 978-80-570-5047-6
ISBN (MOBI) 978-80-570-5048-3
ISBN (PDF) 978-80-570-5046-9

*Neviem, do čoho idem.
Môj plán je, že nemám plán.
Mám predstavu a približnú trasu.
A ešte mám bicykel a hlavu plnú myšlienok,
ktoré potrebujem upratať.
Som zvedavý, čo z toho na konci cesty bude.*

OBSAH

Namiesto úvodu.....	9
Ako to začalo.....	11
Prvý deň.....	17
Prvým krokom na ceste ku šťastiu je učenie sa.....	23
Deň D mínus 1.....	29
Odjazd z Cairns.....	31
Nočná búrka.....	37
Crystal Creek.....	41
Rock and roll.....	43
Long long road.....	49
Na Clermont.....	53
Na Clermont, deň druhý.....	57
Na Clermont, deň tretí.....	61
Blackwater.....	63
Pokoj prinesie Dingo.....	69
Gravel.....	71
Až na dno.....	75
Pod austrálskou nočnou oblohou.....	79
Krásu ragby.....	83
Free káva.....	85
Cesta hadí zadok nepohladí.....	89
Problémy mi robí US Army.....	93
Golf s klokanmi.....	99
Osratý papagájom.....	103
Lážo-plážo.....	107
Pohodičkááá.....	111
Keď neprší, ale v stane je mokro.....	115
Odviate vetrom alebo $20 + 30 = 10$	119
Energia na diaľku.....	123
Rozjímanie u Sikhov.....	127

Mením trasu.....	131
Krása zahalená v hmle	135
24. 12.....	139
Vianočná nádielka.....	141
Chcem-nechcem, autom idem.....	145
Na skok na púšť.....	149
Vďaka.....	151
Záver odkladám	153
Koniec!.....	157
Alebo.....	159
Posledný deň	163
Kto ma to vlastne doviezol až do Sydney	169
Peter Božik je... ..	175

*Venované všetkým mojim blízkym,
ktorí sú alebo boli súčasťou mojej cesty životom.
A takisto všetkým, ktorí ma ako blízkeho vnímajú,
ale ja si to možno práve neuvedomujem.*

NAMIESTO ÚVODU

Je veľa chlapov, chlapcov či batoliat, ktorí slávia deň mena svojho 29. dňa mesiaca jún, neviem, či dopoludnia, či popoludní, večer, či celý deň, bo sa musia s Paľom o ten deň podeliť, skrátka a dobre – ide o Petra. A to Petra nie hocakého. Priam Božieho. No áno, veď to má aj v mene: Peter (ešte nie svätý) Božík. No čo, nemám pravdu?

Vraví sa, že Stvoriteľ – či Osud – ti skríži s kýmisi cestu životom твоjím a nič nie je náhoda, v ktorú neverím, všetko má svoj zmysel. A tak aj vari pred desiatimi rokmi sa skutočne naše cesty skrížili na charitatívnej cyklojazde „Od Tatier k Dunaju“ a spod Kriváňa sme vyrazili na päťstokilometrovú púť naprieč Slovenskom až do Prešporka. A tak rok čo rok, ja na novom cestáku, karbónovom, ľahučkom ako pierko, a Peľko – odetý akoby z devätnásteho storočia (po Kristovi) – na niekol'kotonovom „kosti-trase“. To je taký, no, taký bicykel bez reťaze, bez prevodov, bez bŕzd, len predné koleso ako svet a zadné ledva viditeľné. Ale vraj ten pohľad na svet zhora... Vraví sa, že najkrajší pohľad na svet je z konského chrbta. Lež kone sú čoraz užší artikel a nebudem vari ďaleko od pravdy, keď napíšem, že krásne nielen výhľady, no i pocity zažíva človek zo sedla bicykla. A vedzte, že my sme ich s Peťom Božíkom zažili počas tých liet neúrekom.

Ale jedno mu v dobrom závidím... Bicyklovať – aj keď nie na kostitrase – vyše 4 000 km (slovom štyritisíc kilometrov) dole hlavou, skrátka hore nohami, teda na opačnej, južnej pologuli, u protinožcov, to už chce akú odvahu! No veď o tom všetkom, priam až neuveriteľnom, sa dočítate v tejto knižke. Čo všetko Peťo Božík dolu hlavou na velocipéde zažil...

Nuž, Sire, klobúk dolu. Som rád, že sa naše cesty skrížili a sa nerozkrížia.

Ivan Tuli Vojtek

BÝVALO VESELO.

TROCHU ADRENALÍNU V ZJAZDE.

NIE JE DÔLEŽITÉ, KOĽKOKRÁT SPADNEŠ,
ALE KOĽKOKRÁT VSTANEŠ.

AKO TO ZAČALO

Všetko zlé je na něco dobré.

Začalo to pádom z kostitrasu. Nos odlomený od tváře, vybitý zub, zlomený stavec, operácia, rok liečenia a veľa športu, aby som znovu získal stratenú kondíciu. Uplatnenie poistnej udalosti, zamietnutie poistnej udalosti, odvolanie, priznanie nároku, vyplatenie.

Medzitým asi zisťujem, čo je vyhorenie. Zabúdam, neviem sa sústrediť a v hlave mám chaos. Veci v mojom živote sa nedejú, ako by som si prial. Cítim, že je treba urobiť zasa niečo väčšie, čo mi zamestná, vyčistí hlavu a umožní posunúť sa ďalej.

Mojím nesplneným snom stále zostáva naučiť sa po anglicky.

Zdá sa mi to vzdialené ako krajiny, po ktorých túžim cestovať. Ale zrazu sa to vynára, jasne a veľmi silno.

To, na čo som sa vždy vyhováral – že nemôžem vycestovať a naučiť sa jazyk –, sa stáva malým a nevýrazným. Mám dospelé deti, dobrého spoločníka v podnikaní, na ktorého môžem hodiť časť svojej práce (on ju v poslednej dobe v podstate aj tak robil), a z vyplatenej poistky si môžem financovať študijný a ozdravný pobyt. Už len urobiť konečné rozhodnutie, vybrať destináciu a ídem. Je jasné, že to musí byť anglicky hovoriaca krajina. Na výber mám: Anglicko, Írsko, Škótsko, USA, Kanadu, Maltu, Južnú Afriku, Nový Zéland, Austráliu.

Nechcem zostať blízko, mám rád exotiku.

Mal by som sa správať aspoň trochu rozumne a vybrať si bezpečnú krajinu.

... Austrália.

ROZLŮČKA S RODIČMI A SESTROU.

ROZLŮČKA S RODINOU.

BICYKEL SOM TROCHU ROZOBRAL.

Pri objednávaní školy, pobytu a leteníek sa agentúre príliš nedarí. Cenu leteníek ponúkajú o 1 000 eur vyššiu, ako si ju viem rezervovať sám, čas uteká a už aj tak vysoká cena začína ešte viac stúpať. Je definitívne rozhodnuté. Nečakám a letenky si kupujem sám.

Rozhodol som sa pre mesto Cairns. Je to „malé“ turistické mestečko. Bolo založené v roku 1876 ako prístav pre zlaté bane. V súčasnosti má 140 000 obyvateľov. Leží na severe Austrálie v tropickom pásme, takže zimy sa tam obávať nemusím. (To, že by som sa mal obávať skôr tepla, som ešte netušil.) Je to vstupná brána k Veľkej koralovej bariére a do dažďového pralesa. Ideálne na výlety v krásnej prírode a načerpanie novej energie.

Spiatočné letenky vyberám zo Sydney. Zvolil som možnosť letieť s prestupom v Kolombe (Srí Lanka). Zase vo mne zaúradoval škriatok extrému. Vízum do Austrálie je obmedzené na tri mesiace, čo sa mi zdá málo, takže preverujem, ako je to s bicyklovaním na Srí Lanke. Našiel som blog Petry z ČR. Za mesiac ju obišla na bicykli celú. Potrebujem teda už len natiiahnuť medzipristátie na jeden mesiac. Po dvoch dňoch nezdarov začínam strácať nádej, že sa mi podarí letenku doladiť tak, aby mi vyhovovali miesta, termíny (musel som sa prispôbiť aj stužkovej dcéry Katky) a, samozrejme, cena. Ale podarilo sa. Odlet dva dni po stužkovej a kvôli cene „iba“ do Brisbane.

Do plánovaného začiatku školy zostáva päť dní a prekonať vzdialenosť 1 700 km. Vyzerá to na dobrodružstvo hneď od začiatku. Požičanie auta stojí zhruba tolko, čo ubytovanie na päť dní. Nemôže to byť auto z letiska, tie sú drahé. Bude treba, aby som si priamo na letisku zmontoval bicykel a vyrazil do centra. Občas sa vynára nejaká pochybnosť, či to všetko vyjde. Ešte stále nemám víza a košeľu do smokingu na stužkovú :-).

V piatok, šesť hodín pred stužkovou, kupujem košeľu, motýlika a prichádzajú víza. Najvyšší čas – bicykel je už rozobratý a za-

IF
YOU CAN
IMAGINE IT
YOU
CAN CREATE IT
IF YOU
DREAM IT
YOU
CAN BECOME IT

A NASADOL DO LIETADLA.

AK SI TO VIETE PREDSTAVIŤ, MÔŽETE TO UROBIŤ.
AK O TOM SNÍVATE, MÔŽE SA TO STAŤ.

balený v krabici. Len mimochodom: rozobratý je takmer úplne. Aby som čo najmenej riskoval doplatok za nadrozmer, išli dole kolesá, sedlo, nosič, blatníky, barany, vidlica a aj kľuky s pedálmi. Oplatilo sa. Mám 2 ks batožiny: 19 kg bicykel + doplnky a 19 kg ostatné veci + 4 fľaše slovenského high endu (slivovica, hruškovicica, marhuľovica, repák). Prechádzajú bez doplatku. EVA Air sú super. Predo mnou je dvanásť hodín do Tai Pei a deväť hodín do Brisbane.

AIRPORT BRISBANE.

VIP LOUNGE.

PRVÝ DEŇ

21 hodín v lietadle je masaker. Ale nakoniec sa to predsa len dá vydržať. Pristávame v Brisbane. Mám trošku stres z pasovej a colnej kontroly, či všetko prebehne v poriadku. Išlo to však bez problémov. Žiadne veľké vypytovačky.

Kufre čakám na nadrozmernej batožine. Prvý prichádza bicykel, vzápätí krabica s vecami. Takže všetko už mám, môžem ísť dať skontrolovať batožinu. S kontrolou údajne bývajú problémy. Robia ju dosť dôkladne, nemôžem mať napríklad špinavý bicykel alebo topánky od blata. To pri colnej kontrole neprejde. Lieky môžem mať najviac na tri mesiace, aj to iba s potvrdením od lekára. Nakoniec však ide všetko veľmi rýchlo a dostávam sa do priletovej haly. Je poloprázdna. Väčšinu tvoria ľudia z nášho letu. Tí sa hneď všetci vytrácajú preč. Takmer nikto tu nezostáva.

Je skoro polnoc. Fungujú už iba stánky telefónnych operátorov so SIM kartami, ale nemajú takú, akú chcem kúpiť, takže to nechávam na druhý deň. Kúpim v meste. Zostanem síce bez internetu, ale verím, že to nebude problém. Neskôr konštatujem, že to bolo dobré rozhodnutie, lebo bez pokrytia signálom som bol naozaj málokedy.

Našiel som si super miestečko v rohu priletovej haly. Veľká, pohodlná sedačka, hneď vedľa elektrická zásuvka, umývadlo s pitnou vodou a za rohom záchody. Ideálne miesto, bokom od všetkých, aj tých málo ľudí, čo tu sú. Môžem si tu v klude poskladať bicykel a prespať do rána. Rozbalím teda krabice a začnem montovať.

ABY SA NEZABUDLO.

TOYOTA HOTEL.

CYKLOROMANTIKA ZAČÍNA.

FACE TO FACE.

Prichádzam na to, že pár drobností zostalo na stole v dielni, ale, našťastie, nič dôležité. Bicykel zmontujem a je funkčný. Chvíľku po polnoci sa ukladám k spánku. Kúsok odo mňa sa usadil nejaký Ind. Využíva kvalitnú voľnú wi-fi a stále s niekým telefonuje. Ležím so zavretými očami a odpočívam. Je to taký veľmi ľahký spánok, moc sa nevyspím.

Ráno sa preberám tesne pred príchodom ľudí. Poskladám si veci, urobím po sebe poriadok a idem vyhodiť krabice. Kráčam aj s bicyklom a prichádzam na dosť veľký problém. Komplet celá váha je naložená na zadnom kolese. S bicyklom sa nedá poriadne ani chodiť, nieto ešte jazdiť. Bude trvať, než si naň zvyknem, ale nejak to snáď pôjde. Nasadám a vyrážam smer Brisbane, kde mám v požičovni dohodnuté auto. Som bez wi-fi a bez dát. Dúfam, že offline mapy budú fungovať.

Na začiatku zopárkrát trochu poblúdim, lebo mám čo robiť so stabilitou na bicykli a nepodarí sa mi odbočiť včas. Trasie sa bicykel, trasiem sa aj ja a nestíham naraz sledovať premávku aj navigáciu. Hľadám istotu v jazdení po ľavej strane. Sem-tam sa dostanem tam, kam nechcem, chvíľami idem po diaľnici, ale vo vyznačenom cyklistickom pruhu. Po hodine prichádzam do požičovne a preberám si bielu Toyotu Corollu, takmer ako novú. Naložím do nej bicykel a vyrážam. Dnes sa chcem s autom iba zoznámiť. Nepotrebujem prejsť žiadne veľké kilometre.

Pomaly si naň zvykám, rovnako ako aj na jazdenie vľavo. Vedľa cesty je veľa národných parkov, tak sa v jednom zastavujem. Vyťahujem bicykel a idem sa povozíť. Po chvíli už vidím svojho prvého klokana. Takže naozaj som v Austrálii.

Celkovo prejdem 15 km v ľahkom teréne. Je to dosť na to, aby som sa vrátil s kolesami od blata, a tým pádom mám zablatené už aj celé nové auto. Som unavený, dve noci som poriadne nespal a oči sa mi za volantom zatvárajú. Nechcem zbytočne riskovať. Nachádzam krásne parkovisko 20 – 30 metrov od pláže, aj so